

Biskop Marianne Gaardens prædiken ved festgudstjenesten søndag den 25. november 2018 Haslev Kirke i forbindelse med Emmaus-møde.

Sidste søndag i kirkeåret, 2. tekstrække
I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, Amen.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus til sidste søndag i kirkeåret, og hvis nogen ønsker at læse med står teksten på side 1313 i salmebogen:

På den tid tog Jesus til orde og sagde:

»Jeg priser dig, fader,
himlens og jordens Herre,
fordi du har skjult dette for vise og forstandige
og åbenbaret det for umyndige;

ja, fader, for således var det din vilje.
Alt har min fader overgivet mig,
og ingen kender Sønnen undtagen Faderen,
og ingen kender Faderen undtagen Sønnen
og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.

Kom til mig,
alle I, som slider jer trætte
og bærer tunge byrder,
og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig,
for jeg er sagtmelig og ydmyg af hjertet,
så skal I finde hvile for jeres sjæle.
For mit åg er godt, og min byrde er let.«   Matt. 11,25-30

Hvilens åg

Kom til mig, alle I,
som slider jer trætte
og bærer tunge byrder,
og jeg vil give jer hvile.
Kom til mig!

Tunge og trætte øjenlåg og
røde lygter så langt øjet rækker.

Som en lysende slange,
der kryber af sted i mørket.
Langsomt, langsomt og kun i små ryk
bevæger den sig fremad.

Den summende lyd af forbipasserende biler
i den modsatte vejbane.
Som en lysende hvid slange bevæger trafikken sig
i den anden side let og ubesværet op over bakken.

Udstødningsrøgen fra bilen foran i køen
ligner varm ånde i kold luft mod den våde asfalt.
Vinduesviskernes monotone knirken hen over ruden.
Hovedet falder et sekund ned på brystet.
Trætheden sidder i kroppen efter en lang arbejdsdag.

Kom til mig,
alle I, som slider jer trætte
og bærer tunge byrder,
Kom til mig.
Bilradioen spiller en ukendt engelsk sang:
"I take the highway home to heaven"
Det skal blive godt at komme hjem.
Godt at få hvilet ud.

Blå blink forude.
Det er altså derfor, det går så langsomt.
En lastbil i flere vrugdele og maste personbiler.
En masse mennesker på stedet.
Ambulancer, brandbiler, og politibiler.

En avis skrev for nylig,
at den hyppigste årsag til trafikulykker ikke er alkohol - men træthed.

Medierne har fået øje på trætheden.
Det er godt stof.
Det vækker genkendelse hos læserne og seerne.
Der er fokus på stress, nedslidning og udbrændthed.
Næsten dagligt er der historier om danskere,
der slider sig trætte og bærer tunge byrder.

Ikke nødvendigvis fordi arbejdsopgaverne i sig selv
er nedslidende – lige så ofte pga. det modsatte.
Det er spændende og krævende projekter,
nye udfordringer, der slet ikke er til at stå for.

Nej, problemet er ikke arbejdsopgaverne.
Problemet er at sige nej tak, når grænsen er nået.

Træt og brugt, ja,
men man skal lige have overstået en sidste opgave,
så skal man nok.....

Men pludselig er det hele bare for meget.
Overblikket glipper,
det samme gør nattesøvnen og koncentrationsevnen.
Og så udvikler det sig til sjælelige blå blink.
Stress er blevet en folkesygdom!

Og så siger Jesus i teksten, vi lige har hørt:
"Kom til mig, alle I,
som slider jer trætte
og bærer tunge byrder,
og jeg vil give jer hvile."
Kom til mig!

Hvorfor i himlens navn
kommer vi ikke stormende i hobetal?
Træder hinanden over fode.
Hvile - er det ikke netop det,
vi danskere har allermost brug for?
Fred, ro og hvile?

Det kan synes paradoksalt,
vi ikke står i kø i lange baner, når Jesus siger:
Kom til mig, alle I,
som slider jer trætte
og bærer tunge byrder.
Kom til mig!

Men der bliver nok læst flere avisartikler og set flere fjernsynsudsendelser om stress,
end der bliver læst i Matthæus evangeliet
om den hvile, Jesus rækker til os.

Men på Jesus tid havde menneskene vel ikke
så travl og kompleks en hverdag, som vi har i dag.
Den hvile Jesus inviterer til,
har vel ikke have været et tilbud om
et åndeligt pusterum midt i en travl hverdag.
Det må da være noget radikalt andet?

Hverdagen på Jesu tid var ganske vist ikke stresset,
som vi kender det i dag,
men helt sikkert ganske slidsom.

Jesus taler til folket,
ikke til de veludannede, de skriftkloge,
men til de hårdtarbejdende og bebyrdede,
til alle dem,
som virkelig sled sig trætte og bar tunge byrder.

Og det er
ikke en pause midt i arbejdet, han inviterer til –
ikke en åndelig retræte fra en travl hverdag –
ikke en skiferie for at lade batterierne op.
Nej, det er ikke en hvilepause, vi kan få.

Det er en helt anderledes hvile, Jesus vil give os.
Ikke hvile fra noget, men hvile i noget.
Det er hvile
i dagens mange aktiviteter,
uden at behøve at melde sig ud for at finde ro.

Det er hvile
i en konfliktfyldt og til tider kaotisk hverdag,
hvor der ikke er kontrol og styr på alt.

Det er hvile
i at vide sig elsket,
uden at skulle præstere for at være god nok.

For det er dybest set en hvile
i Guds kærlighed.
Uanset hvor travl, kaotisk og uoverskueligt livet er,
så er Gud med os i alle vore gøremål dagen igennem.

Det er den hvile,
som Jesus har myndighed til at give os,
for alt har Faderen overgivet ham.

Det er den hvile,
han rækker os, når han siger:
Kom til mig, alle I, som slider jer trætte
og bærer tunge byrder,
og jeg vil give jer hvile.

Og det er den hvile,
vores sjæle tørster efter.

Og det er samtidig også den hvile,
som vi har så svært ved at tage imod
– eller at tage på os?

For Jesus siger:

”Tag mit åg på jer og lær af mig,
så skal I finde hvile for jeres sjæle.”

Vi skal altså tage et åg på os for at finde hvile.

Det er ikke et spørgsmål om at smide noget
for at finde hvile.

Det er tværtimod noget, vi skal tage på os.

Hvis man slider sig træet, og bærer tunge byrder,
er det vel næppe et åg, man forestiller sig,
at skulle tage på sig for at kunne finde hvile.

Men Jesus siger:

” mit åg er godt, og min byrde er let”.

Men hvad det dog for et underligt åg,
der både er godt, let og giver hvile?

Det er nok ikke et åg hugget i tunge stentavler,
om hvordan Gud skal tjenes,
der lægges på vores skuldre.

Men det er en anden lov.

En lov indskrevet i hjerterne.

Jesus siger: ”Lær af mig,
for jeg er sagtmelig og ydmyg af hjertet,”
Det hjerte der i ydmyghed og sagtmelighed
hengiver sig til Gud, vil finde hvile.

Når vi tager Jesu åg på os,
så sætter vi samtidig Gud på kuskesædet,
og overgiver styringen af vores liv til Gud.

At kunne sige ”i dine hænder Fader”
– det giver hvile.

Det er altså et åg, der består i hengivelse!
Hengivelse, opgive at få styr på tilværelsen?
Nej tak!

Så da hellere kæmpe for at få kontrol over situationen,
slide sig selv træt og bærer tunge byrder –
for så sidder man da i det mindste selv på kuskesædet, og svinger pisken over sit eget liv.

Jeg hørte engang en afrikansk kvinde,
der havde boet i Danmark i en periode,
beskrive os danskere:

”På vej ned af livets flod, er det som om
I hele tiden forsøger at padle imod strømmen
i stedet for at overgive jer til strømmen,
og lade jer føre.

I bruger alle jeres kræfter på at padle,
men I kommer ingen vegne.
I bliver bare udmattede,
og slider jer selv trætte.

Hvorfor overgiver I jer ikke bare,
og lader jer flyde med strømmen?”
Sådan spurgte hun interviewereren.

Måske fordi vi er bange for,
at der dukker et vandfald op forude.

Måske fordi vi er bange for,
at strømmen ikke fører os nogen steder.

Måske fordi vi ikke har opdaget,
at vi rent faktisk bliver ført af sted,
helt uden vi selv gør noget.

Så vi padler af sted i en fortravlet hverdag,
og kommer ingen vegne.
Nej, vi kommer ikke, selvom han kalder på os:
Kom til mig!

Og så er det forunderlige,
uforståelige
og helt igennem ubegribelige:
Han kommer til os stressede, forvirrede
små menneskebørn.

Han kommer helt tæt til os,
bøjer sig ned over os og taler til os alle:
Kom til mig, alle I,
som slider jer trætte og bærer tunge byrder,
og jeg vil give jer hvile. Kom til mig!

Og det siger han,
alt imens han allerede er kommet til os.

Og han rækker os sit åg,
det er vores redningsvest.
Den er god at tage på, og let at bære,
og vi vil aldrig for alvor kunne kæntre
på vej ned ad livets flod.

Det er den redningsvest, der giver os hvile,
at vide, at Gud allerede er kommet til os,
så vi kan hengive os til ham,
og lade os føre let og ubekymret igennem livet.

Trafikken glider glat og ubesværet nu.
Der er langt imellem billygterne.
Slår vinduesviskerne fra, regnen er stoppet nu.

En stjerne titter frem mellem skyerne.
Åbner vinduet på klem.
Frisk, fugtig og kølig natteluft strømmer ind.

Dyb indånding, mærker afspændingen i kroppen,
som om der kommer ny energi til hjernen.
Måske har det alligevel givet en eller anden form for hvile at holde i kø.
I hvert fald er der overskud til,
at lade tankerne gå på vandring.
Hvad var det nu bilradioen spillede:
"I take the highway home to heaven"
Jeg tager hovedvejen hjem til himlen.
Hovedvejen hjem til himlen.

Den direkte og hurtige vej hjem til Gud uden kø.
Nej, den findes ikke.
Ingen veje uden trafikpropper.
Intet menneskeliv uden forhindringer.

Travle og stressede perioder er som vandfald i vores tilværelse, og de er en del af menneskelivet.

Men også stille perioder,
hvor vi glider fredeligt og roligt af sted.

Lader os føre, selvom vi ikke ved,
hvor vi føres hen.

Vi bærer vores åg,
er iført vores redningsvest.
Og uanset om der er vandfald forude,
eller vi glider langsomt af sted på stille indsøer,
så hviler vi i Guds kærlighed.

Hviler i, at vi allerede er elsket,
ikke for hvad vi gør,
men for hvad vi er
- nemlig Guds børn.   Amen

Lov og tak og evig være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Kirkebøn

Vi takker dig, Gud,
for det liv, du har skænket os,
for den verden vi lever,
for de mennesker, vi holder af
– og dem som holder os ud.

Giv os modet til at hengive os til dig i tillid til,
at vi altid hviler i din kærlighed og
at du aldrig lægger større byrder på os,
end vi kan bære.

Og vær hos os, også når vi alligevel ikke tør hengive os, når vi tror, at vi alene skal bærer alle byrderne.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange.

Vær hos den, der er ensom, modløs og trist.

Lad den, for hvem døden er nær, mærke
din omsorg, dit nærvær og din kærlighed.

Velsign vort land og dets indbyggere,
dronningen og hele hendes hus.

Vær med regeringen, folketinget og domstolene.

Giv visdom, indsigt og mod til alle,
der har magt og indflydelse på andres liv.

Giv kærlighed, ydmyghed og tålmodighed til dem,
der har fået magt, ansvar og myndighed betroet.

Nedbryd falske fjendebilleder og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes krig, fanatisme og had.

Styrk og bevar din kirke og alle os i den.
Gør os til et åbent og levende fællesskab,
der rummer plads til forskellighed i enheden.

Giv os alle din nåde, fred og velsignelse.

Amen

Den apostolske velsignelse:

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!

Amen